

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **A. A.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2013, čj. OAM-73/ZA-ZA06-K03-2012, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včasnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2013, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, a to podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Žalobce uváděl, že správní orgán porušil v průběhu řízení ust. § 3, § 50, § 52 správního řádu, jeho rozhodnutí není v souladu s ust. § 2 a § 68 téhož, žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12 b) a § 14a) zákona o azylu. V doplnění žaloby pak žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti svých výpovědí, uváděl, že pokud správní orgán považoval za nepravděpodobné, aby misijní činnost Korejců v Íránu unikla dohledu íránských úřadů, on se s nimi setkal při cestě ze severu Íránu do Teheránu, jako misionáře je nebylo možné bez dalšího identifikovat, důvod jejich pobytu na území

Íránu zjistil žalobce na základě konverzace s nimi. Žalobce nemůže být zodpovědný za to, že státní orgány Íránu se o korejské misionáře nezajímaly. Nevěrohodnost odvíjí žalovaný i od toho, že žalobce uvedl, že jakmile se s misionáři setkal, ihned se informoval o konverzi, jinde pak měl uvést, že se s křesťanstvím pouze seznamoval, dle přesvědčení žalobce si však tyto informace neodporují, žalobce se seznamoval s křesťanstvím a informoval se o možnostech konverze, to však nemůže být hodnoceno jako rozpor či nejasnost, kvůli níž by bylo možno považovat přestoupení žalobce ke křesťanství za nevěrohodné. Na ulici si s misionáři žalobce povídat nemohl, proto je pozval do svého domu, jednání, které by mělo nastat, je pouze spekulací žalovaného. Žalovaný zpochybňuje pravdivost žalobcových tvrzení tím, že dle názoru správního orgánu nevysvětlil dostatečně motivaci, která jej vedla ke konverzi ke křesťanství. V prvním pohovoru žalobce uvedl, že islám chtěl opustit proto, že byl pod tlakem policie, která mu vyčítala jeho chování, jinde uvedl, že islám není mírovým a klidným náboženstvím, osoby jsou nuceny ho na rozdíl od křesťanství vyznávat, když byl vyzván k vysvětlení rozporu, uvedl, že íránský režim není režimem bratrství, klidu a míru. Žalovaný toto hodnotil jako obecné formulace, žalobce však opakovaně uváděl, že chtěl islám opustit, protože ho nepovažuje za mírové a klidné náboženství, na rozdíl od křesťanství. Je potřebné přihlídnout k tomu, že žalobce žil v republice s islámským režimem, kde pod záminkou náboženství dochází často k závažným porušováním základních lidských práv, proto nelze považovat za nevěrohodné, že žalobce chtěl s ohledem na své zkušenosti s islámem přestoupit na křesťanskou víru. Znevěrohodnění žalobcovy výpovědi je odvíjeno i od toho, že nevěděl, kdy byl pokřtěn, ovšem s tím žalobce nesouhlasí, po celou dobu řízení uváděl, že byl pokřtěn po 6. červenci 2010, následně upřesnil, že to bylo v den jeho narozenin, který podle gregoriánského kalendáře vychází na 9. červenec. Popsal i místo a průběh křtu. Dále pak žalobce popisoval incident, kdy do domu vtrhli policisté a odnesli jeho věci, týkající se náboženství a poté se několikrát vrátili. Žalobce netvrdil, že otce odvezli, domnívá se, že tato část mohla být dotvořena překladem, při prvním incidentu do domu vtrhla policie, byly zabaveny jeho věci, týkající se křesťanského náboženství, při dalších opakovaných návštěvách se policie vždy vyptávala otce na pobyt žalobce, dům byl prohledán, ale nic dalšího se nenašlo. Otec nebyl odvezen, odpovídal na otázky doma. Jako další nevěrohodnost žalobcova tvrzení o konverzi je žalovaným uváděna neznalost základních informací žalobce o Bibli, křesťanské víře a jejím praktikování. Žalobce neznal základní příkázání křesťana a za osobu, která zradila Ježíše, označil Šimona. Žalobce však se závěry správního orgánu nesouhlasí, na základě jeho neúplné znalosti víry nelze považovat jeho výpověď za nevěrohodnou. V Íránu nepůsobil jako kněz, pouze konvertoval v r. 2010 ke křesťanské víře a mezi kamarády šířil informace ohledně křesťanství, to, že neznal jména navštívených kostelů v Thajsku či ČR a jména kněží nemůže znamenat, že nemluvil pravdu. Uvedl místo, kde kostel navštívil, kněží se nepředstavují, nemůže si je pamatovat. V Praze chodí občas do kostela, kde působí kněz, který je původem Angličan, v Íránu působil za doby vlády šáha Pahlávího. Jako další rozpor žalovaný popsal sdělení žalobce, že v Íránu nebylo možné chodit do kostela, ani se setkávat, přesto uváděl, že se scházel a šířil křesťanské myšlenky. Žalobce se však obával chodit do kostela, neboť, jak plyne i z podkladů, v Íránu může být odklon od islámu potrestán i trestem smrti. Své schůzky s kamarády, mezi

nimiž šířil křesťanství, však nikde veřejně nevyhlašoval, takové scházení nelze považovat za praktikování náboženství. Pokud pak žalobci žalovaný vyčítá, že své informace o náboženských problémech nesdělil v řízení ve věci správního vyhoštění, učinil tak proto, že nevěděl, zda-li lze důvěřovat tlumočnickovi, který rovněž pochází ze země s islámských režimem. Z Íránu žalobce vycestoval nelegálně, ve své zemi původu byl hledán bezpečnostními orgány, měl v úmyslu pokračovat z ČR, koupil si jízdenku do Drážďan, byl však policií vrácen do ČR. Po řízení o správním vyhoštění mu byl udělen výjezdní příkaz s platností na 38 dní, 27. 2. 2012 požádal o mezinárodní ochranu a dostavil se do přijímacího střediska, dalších 21 měsíců pak čekal na posouzení své žádosti. Konzistentně tvrdil, že se o křesťanství začal zajímat po setkání se třemi Korejci na misijní činnosti v Íránu, které potkal cestou z dovolené na severu Íránu do Teheránu. Následně se začal zajímat o křesťanskou víru, opakovaně cestoval do Thajska, kde se nechal v červenci 2010 pokřtít. Mezi svými kamarády a známými šířil myšlenky křesťanství, jeho politicky aktivní kamarád F. J. M. byl zadržen a uvězněn ve věznici Evin. Náboženské knihy dal i dalším kamarádům – M. H., S. S.. V září 2011 zavolal žalobci otec a řekl, že bezpečnostní síly vtrhly do domu a prohledaly ho, odvezly materiály, týkající se křesťanského náboženství. Žalobce uprchl do města Urumia, kde 24. 12. 2011 překročil hranice do Turecka a následně přicestoval do ČR. Domnívá se, že nesrovnalosti, na kterých zakládá žalovaný nevěrohodnost jeho výpovědi, nejsou zásadního charakteru. Zároveň žalobce považuje většinu žalovaným uváděných nesrovnalostí za nerozporující si, jeho tvrzení se většinou nevylučují. Takový stav ovšem připouští např. rozsudek ESLP R.C. proti Švédsku, č. 41827/07, § 52'. O situaci rozhodování správního orgánu v důkazní nouzi hovoří rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008-70. Žalobce se domnívá, že žalovaný pochybil, když jeho konzistentní a věrohodnou výpověď neposoudil na pozadí zpráv o zemi původu a nedospěl k závěru, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu svého náboženství. Nesprávně byla vyhodnocena i hrozba vážné újmy z důvodu náboženství žalobce i z důvodu nelegálního vycestování z Íránu. Správní orgán měl přihlédnout k tomu, že o žalobce se zajímají příslušníci bezpečnostních složek, kteří několikrát navštívili jeho rodinu v Íránu a vyptávali se na místo žalobcova pobytu. Na základě zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, žalobci reálně hrozí vážná újma pro případ jeho návratu do země původu.

Z vyjádření žalovaného ze dne 3. 1. 2014 plyne, že správní orgán nepovažuje námitky za oprávněné, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpovědi, informace o zemi původu a samotné rozhodnutí žalovaného ve věci, s tím, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, tyto považuje v daném případě za dostatečné. Rozpory v jednotlivých výpovědích žalobce však žalovaný nepovažuje za nepodstatné, výpovědi nebyly konzistentní. Žalovaný naopak shledal ve výpovědích žalobce značné rozpory, především v jím uváděné motivaci k údajné náboženské konverzi, včetně data přistoupení na křesťanství a zásahu policie v jeho domě, žalobce neznal ani základní informace o

křesťanské víře a jejím praktikování, přestože se touto formou náboženství měl zabývat několik let. Nevěrohodnost jeho vyjádření ve spojitosti s konverzí a křesťanstvím potvrzuje především skutečnost, že při výpovědi během zahájení řízení o správním vyhoštění uváděl žalobce pouze politické potíže, nikoliv náboženské. Vysvětlení rozporuplných výpovědí ze strany žalobce působí účelově, účelové se jeví i samotné podání žádosti žalobce, když byla podána až v době hrozícího správního vyhoštění, ač žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. Žalobce nebyl v průběhu řízení zkrácen na svých právech, podmínky udělení mezinárodní ochrany nesplňuje. Odůvodnění svého rozhodnutí považuje žalovaný za podrobné a správné, argumenty jsou logicky vysvětleny, je proto navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice žalobce z 31. 1. 2014 se uvádí, že žalobce by zřejmě neměl o křesťanství informace, o nichž hovořil, pokud by skutečně na novou víru nekonvertoval, za účelem získání těchto znalostí musel vyvinout značné úsilí. Bylo zadrženo několik jeho přátel, u nichž byly nalezeny materiály o křesťanství, následně byla domovní prohlídka provedena i u něho, příslušníci bezpečnostních sil zabavili materiály o konverzi ke křesťanství a počítač. Skutečnost, proč žalobce při řízení o správním vyhoštění neuváděl náboženské důvody, vysvětlil správnímu orgánu, obával se hovořit o své konverzi před tlumočnickem, jelikož jej neznal – zde odkazuje na bod 198 Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, podle něhož osoba, která se na základě vlastních zkušeností obávala úřadů své vlastní země, možná stále pociťuje strach tváří v tvář jakýmkoliv úřadům, může se proto bát hovořit otevřeně a podat ucelený a přesný obraz svého případu. V této souvislosti žalobce poukázal i na rozhodnutí Výboru proti mučení ve věci Tala proti Švédsku (CAT/C/17/D/43/1996 z 15. listopadu 1996). Ve věci žalobce měl žalovaný zohlednit, že řízení o správním vyhoštění není prováděno osobami, které by absolvovaly školení o správném postupu při provádění pohovorů, jako je tomu v případě pohovorů o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný by proto neměl závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce opírat o řízení, vedené jiným orgánem – zde odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu Slovenské republiky čj. 1 Sža 9/2007 z 16. 10. 2007, o přiměřenosti důkazní hodnoty prohlášení, uvedených žadatelem před orgány policie. Do ČR žalobce přicestoval 25. 1. 2012, o mezinárodní ochranu požádal 5. 3. 2012, poté, co byl zadržen policií a informován o možnosti mezinárodní ochrany, tuto tedy nepodal účelově, jeho cílovou zemí byla Spolková republika Německo.

Při jednání soudu dne 17. 3. 2014 zástupkyně žalobce poukázala na to, že žalobcovy výpovědi byly konzistentní, vysvětlil, proč opustil zem původu, proč dojížděl do Thajska, a to z důvodu, aby později konvertoval ke křesťanství, popsal i přímé důvody vycestování. Žalobce pak uvedl, že svůj příběh popsal pravdivě. Jeho zástupkyně poukázala na skutečnost, že otec žalobci telefonicky sdělil, že v domě byli příslušníci bezpečnostních složek, dům prohlédali, našli materiály o křesťanském náboženství, je patrné, že o žalobci jsou tyto informace známy. Několikrát byly bezpečnostní složky v domě a ptaly se po žalobci. Bylo by obtížné žádat po žalobci, aby se v případě návratu do vlasti oprostil od praktikování své víry, z podkladů plyne, že konvertité jsou pronásledováni a nelze tak uzavřít, že by žalobci nic nehrozilo. Byl

mu zabaven počítač, je přesvědčen, že mu hrozí pronásledování. Jeho rodiče byli členy národní gardy, v minulosti byla určitá část rodiny pronásledována, ale bližší podrobnosti žalobce o tomto nemá. Ve své víře byl aktivní, scházel se s přáteli, hovořil o víře a obává se oprávněně, může mu být udělen i trest smrti. V zemi původu žijí i jiné národnosti, např. Afghánci, kteří nemají povolení a doklady, také jsou pronásledováni, občané si stěžují na postupy úřadů, ty jim však nenaslouchají, jsou z toho potíže. Od doby vycestování z vlasti by žalobce rád na obtíže zapomněl, některá jména se mu hůře vybavují. Matka řekla, že Ata není její syn, aby měli pokoj, nyní již žádné potíže rodina nehlásí. Írán ty, kteří konvertovali k jiné víře, sleduje, obzvláště pak ty, kteří se jinou víru snaží šířit dále, žalobce svým přátelům své názory sděloval. Státní orgány se o tomto dozvěděly, jeho obavy jsou proto důvodné. Je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí, náhradu nákladů žalobce neúčtuje.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na podrobný popis nevěrohodnosti výpovědi žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jedná se zejména o jeho tvrzení setkání s misionáři, moment křestu, datum svých narozenin by si splést neměl. Žalobce nikdy nevešel v přímý kontakt s íránskými úřady, snad měl nějaký diplomat vyžádat jeho osobu, ve vlasti žádný kostel nenavštěvoval. Podle zpráv a podkladů je konvertitů mezi 10 tisíci a milionem, jedná se tak o velkou skupinu osob, u níž nelze předpokládat, že by všechny tyto osoby a jejich rodinní příslušníci byli v každodenním životě sledováni. Zprávy hovoří o tom, že trestem je spíše vyhrožováno, fakticky bylo vyneseno do deseti rozsudků v těchto věcech, a to u velmi aktivních pastorů apod. Žalobcem uváděná událost, kdy uvedl tři misionáře domů, též není příliš věrohodná, v zemi původu jsou spíše známy negativní reakce rodiny, spíše se snaží konvertovaného přesvědčit o návratu k islámské víře. Zprávu o přítomnosti státních složek v domě má žalobce z telefonického hovoru s otcem, taková skutečnost však nemůže znamenat naplnění podmínek ust. § 12 b) či § 14a) zákona o azylu, stát se zajímá o aktivní osoby, ti, kteří praktikují víru poklidným způsobem, by neměli mít větší problémy. I kdyby byly zprávy o konvertování žalobce věrohodné, sama tato skutečnost nemůže znamenat, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování, zde odkaz na rozhodnutí NSS ze dne 21. 7. 2005, sp. zn. 3 Azs 303/2004, pojednávající o tom, že samotná existence autoritářského režimu v zemi a určitý stupeň pošlapávání lidských práv ještě neznamená, že je takovým praktikám vystaven každý občan. Rovněž rozhodnutí Krajského soudu v Plzni z 21. 9. 2004 pojednává pod sp. zn. 59 Az 58/2004 o tom, že ne každý příslušník určité komunity, vystavené nepřátelskému postoji vlády a státních orgánů musí nutně naplnit podmínky ust. § 12 b) zákona o azylu. Z uvedených důvodů shora proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Ze správního spisu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 3. 2012, uvedl, že je státním občanem Íránu, íránské národnosti, svobodný, k dispozici má rodný list a identifikační kartu, CP měl neplatný a zůstal v Íránu. Jeho rodiče a bratr žijí v Íránu, druhý bratr v Austrálii. K dosavadnímu svému pobytu v posledních letech uvedl, že do r. 2008 žil v Teheránu, poté vždy každý rok několik dnů či týdnů pobýval v Thajsku v Bangkoku, od 25. 1. 2012 žije v ČR. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyl ani on, ani rodiče politicky organizován. Má VŠ

vzdělání, pracoval dva roky jako návrhář. Jako důvod opuštění země původu uvedl, že v 7/2010 konvertoval na křesťanské náboženství, v době pobytu v Thajsku a jako další důvod uvedl to, že byl v přátelském kontaktu s lidmi z politických kruhů, kteří byli proti režimu. Znal je ještě z dob studia. On v podstatě propagoval v Íránu křesťanství, dával rady a poskytoval lidem materiály. Policie zadržela několik jeho politických přátel, u nichž našli knihu a materiály o křesťanství. Pod velkým nátlakem uvedli žalobcovo jméno a následně vtrhli k žalobci do domu, asi před pěti měsíci, byla provedena násilná prohlídka, při které poničili hodně věcí a zabavili materiály o konverzi k náboženství a počítač. Žalobce nebyl přítomen, dal mu toto vědět otec, žalobce se již do domu nevrátil, později se po něm chodili ptát. Ví, že tresty za propagování protivládního režimu a konvertování k jinému náboženství jsou velmi vysoké, až trest smrti, má proto strach. Cestoval s pomocí převaděče do Turecka, v Istanbulu se zdržel asi 12 dní a poté pěšky a osobním automobilem přes neznámé země do ČR. Přes den byl většinou schován na určitých místech, neví kde, v ČR ho vysadili a zaplatil 50 Euro taxikáři, aby ho odvezl do Prahy. Chtěl by se naučit česky a pracovat ve svém oboru. Ve správním spisu se dále nachází úřední záznam Policie ČR ze dne 27. 2. 2012, kdy byl žalobce kontaktován ve veřejné hale mezinárodního letiště v Praze – Ruzyni, žalobce projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 31. 1. 2012 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku, byla mu vydána hraniční průvodka s výjezdním příkazem pro dobu od 31. 1. 2012 do 8. 3. 2012. Z cit. rozhodnutí o správním vyhoštění plyne, že žalobce byl dne 29. 1. 2012 předán orgány německé policie z důvodu jeho neoprávněného vstupu a pobytu na území Spolkové republiky Německo na pozměněný cestovní doklad Bulharska na jméno Iliev Dimitar Traychov, kterým se prokazoval jako vlastním, bylo zjištěno, že přicestoval na území ČR 26. 1. 2012 nelegálně, bez platného cestovního dokladu a víza i bez platného oprávnění k pobytu, po příjezdu se ubytoval v hotelu Juliš a po dvou dnech si zakoupil jízdenku na vlak do SRN, na jehož území byl kontrolován německou policií a vrácen do ČR.

V průběhu pohovoru **dne 26. 3. 2012** žalobce uvedl, že pobyl v Turecku asi tři týdny, umí též ázerbájdžánsky, odkud pochází jeho otec. Narodil se v Teheránu, tam absolvoval základní a střední školu a po třech letech studia na VŠ získal bakalářský titul na technickém oboru, vytvářel modely výrobků, a to z papírových forem. Školu ukončil v r. 2004, studoval na univerzitě v Takestánu, dva roky vykonával vojenskou službu. Po vojně pracoval ve firmě Paiwand, což byla automobilka, vyráběla sedadla do vozidel, zde pracoval do r. 2007. Měl malý plat, proto se rozhodl pro změnu, přešel na univerzitu v Teheránu, zásoboval knihami a materiály různé školy, neboť na škole probíhal tisk různých technických knih, prováděl i účetní úkony. V r. 2008 odjel na dovolenou na sever Íránu, tam potkal tři korejské misionáře, kteří mluvili persky, vykládali o křesťanství, pozval je k sobě domů. Zajímal se o jiné náboženství, neboť byl stále pod tlakem policie, vyčítali mu jeho chování, lidé ve státním sektoru jsou pod stálou kontrolou, ptají se, i zda se člověk holí břitvou a různé hlouposti. Misionáři mu řekli, že v Thajsku je jeden kostel vedle americké ambasády, kde by mohl konvertovat. V prosinci 2008 odjel žalobce poprvé do Thajska, tři dny předtím opustil práci. V Bangkoku se seznámil s jedním Íráncem, který tam žil, jmenoval se Šahriár, který mu pomohl najít kostel a dovedl ho tam, seznámil se i s jednou

Thajkou. Po návratu domů pracoval v soukromém sektoru, dělal plány elektroinstalací a navštěvoval jazykovou školu. V listopadu 2009 opět odjel do Thajska, každou neděli tam navštěvoval kostel. Misionáři mu dali čtyři výtisky Bible a jeden výtisk evangelia, řekli, že je může dát přátelům. Jeho přítelkyně pracovala v Thajsku jako prodavačka kosmetických výrobků, pobyl tam 5 týdnů, chodil do rodiny a cestoval s přítelkyní po Thajsku. Nakoupil tam nějaké šperky, které pak v Íránu prodal a začal se tímto živit, opět odjel v prosinci, bydlel společně s přítelkyní, pronajali si byt, pobyl tam dva týdny. Předtím s ním byla přítelkyně tři měsíce v Íránu, ale nelíbilo se jí tam, v zemi je hodně zákazů, on nemohl žít natrvalo v Thajsku, neměl tam stálé zaměstnání. Naposledy jel do Thajska v říjnu 2010, pobyl tam necelé čtyři měsíce, vrátil se v únoru 2011. Někdy v červenci konvertoval v Thajsku ke křesťanství. Z poslední cesty si přivezl hodně zboží, i textil, prodal ho jednomu obchodníkovi, který mu však nezaplatil, na další cestování neměl peníze, přišel asi o 15 tisíc USD. Začal opět pracovat ve svém oboru. V Thajsku získával informace o křesťanství, které předával svým přátelům, jeden z nich – Farzin Jar Mohamadi, byl politicky aktivní člověk, byl i ve věznici Evin a řekl mu, že i když se přestěhují, vždy je najdou. Na základě tohoto kontaktu asi přišli na žalobce, neboť tomuto kamarádovi radil, aby též přešel na křesťanství. Náboženskou knihu dal i dalšímu příteli Mahti Hašimi a přítelkyni Samiře Siami, někdy v září 2011 mu volal otec, že vtrhli do domu a prohledali ho, odvezli notebook a počítač, doklady žalobce, fotografie a sošky, týkající se křesťanství. Otec poradil, aby se žalobce domů nevracel, odjel proto do města Urumia a bydlel u vzdáleného příbuzného. Otec volal, že ještě několikrát byli v domě a ptali se na žalobce. Pak si již s rodinou volal jen přes kontakt – bratrova přítele. 24. 12. 2011 opustil žalobce Írán a odjel do Turecka, nelegálně, s převaděčem, kterému zaplatil 1.000 Euro. Několik dnů zůstal v pohraniční oblasti, nosili mu jídlo, ven nechodil, pak ho nějaký člověk odvezl do Istanbulu, kde byl 12 dní, udělali mu bulharský pas. Jeho plán byl, dostat se do Anglie nebo do Německa. Žalobce popsal cestu, cestoval autem, pěšky, člunem a zase auty. Dvě noci přespál v Praze v hotelu a následně jel vlakem do Německa, odkud byl vrácen do ČR. V Ústí nad Labem byl tlumočník, kterému moc nedůvěřoval, proto o svém náboženství nemluvil, dostal vízum, tlumočník mu pak pomohl najít nocleh a řekl mu o dublinské smlouvě. Požádal rodinu, aby mu na jeho adresu poslali nějaké doklady, každý týden se musel hlásit na policii v Praze. Žádost o azyl chtěl podat až po obdržení dokladů, když je dostal, šel na letiště a tam požádal o azyl. Do Thajska nejel z Íránu proto, že by byl vrácen, v Evropě se také více chrání lidská práva, v Thajsku uprchlíky nepřijímají. Fakta nasvědčují tomu, že je v Íránu hledán, otce několikrát zatkli a vyslýchali. Nikdy otevřeně neřekl, že do Thajska létá za náboženstvím a v Íránu do kostela nechodil. V zemi původu nejsou pronásledováni ti, kteří se jako křesťané narodili, špatně se zachází s konvertity. Nic oficiálního mu doručeno nebylo, u nich je to tak, že když někdo propaguje křesťanství nebo je aktivní v opozici, vtrhnou k němu do domu, jde do vazby, teprve pak je s ním soud. Kdyby byl doma při prohledávání domu, jistě by byl zatčen. Jemu hrozí trest smrti za konverzi ke křesťanství a za jeho propagaci. Platnost jeho pasu skončila a nový mu nevydali, žádal ještě před prohlídkou domu. K dotazu správního orgánu, kdy změnil náboženství, žalobce uvedl, že 6. 7. 2010 přijel do Thajska, takže někdy v červenci, nyní je katolický křesťan. Informace získával z knih a ze setkání v Thajsku, křesťanství se mu líbí, je

to náboženství lásky a přátelství, nikoliv nesváru a konfliktu, tím je islám. V něm se vše praktikuje násilím a nátlakem. Co je psáno v Bibli, je dobrovolné, uvedl, že ji napsali jeho pomocníci po jeho smrti, jeden z apoštolů, který ho prozradil, Šamon. Bible se skládá z části Mata, Markus, Loqah, Johana a Rumian. Dále žalobce popsal, že Ježíš je syn Boha a Marie, byl ukřižován v Jeruzalémě, papež sídlí ve Vatikánu a základním přikázáním je dávat almužnu. Navštěvoval kostel v Thajsku, blízko americké ambasády. **Dne 2. 5. 2013** pak v průběhu dalšího pohovoru žalobce uvedl, že misionáře pozval domů kvůli bezpečnosti, aby spolu mohli mluvit. Uvedl, že od něj dostal kontakt, ale řekl mu, že bude lepší, když přijede do Thajska, kde on působí, pak odešel, žalobce za ním jel do Thajska, zjišťoval, jak se konvertuje a pak přijel jako křesťan. Hledal toho člověka v Thajsku, ale na udané adrese nebyl. Po návratu do Íránu se žalobce snažil zdokonalit angličtinu, ale neměl žádné peníze na podnikání, tak pracoval po stavbách a vykonával různé práce. Problémy začaly, když začal propagovat křesťanství mezi přáteli a známými. Pak jezdil do Thajska častěji, již se cítil křesťanem, v Thajsku se účastnil mší. Půjčoval materiály a náboženskou literaturu, tím si ho začali všímat, také, že cestoval. Opakoval, že křesťanství je mírové, je tam lidská důstojnost, kdežto islám je radikální. Křest se konal 9. 7. 2010, v den, kdy se narodil, v kostele v Bangkoku, je katolíkem, a to podle misionářů. Rozdíly mezi katolíky, protestanty a evangelíky, tyto nezná, takové hluboké znalosti nemá. Neví, jak přišly orgány na jeho osobu, domnívá se, že kontrolovaly jeho známého diplomata, ten asi prozradil, že to jsou materiály od žalobce, tak se to mohlo stát. Neví to, ale myslí si, že ho asi museli mučit. Křesťanství chtěl propagovat kvůli míru, vyprávěl lidem, jak to cítil. Probíhalo to v jeho domě, nebo chodil k lidem, četl knihy misionářů. Jedna z knih je Bible a druhá se jmenovala Angil Johana. Křesťané slaví svátky narození Ježíše a Vánoce, nejí se 40 dní maso. Základní přikázání není, člověk jde do kostela, když chce, pomáhá chudým. Chodí do kostela v Praze v Dlouhé ulici, kněz je Angličan. Žalobce byl seznámen s podkladovými materiály, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, nežádal jejich doplnění, tyto jsou součástí správního spisu a jsou uvedeny na str. 7 a 12 napadeného rozhodnutí žalovaného.

K jednání soudu žalobce zaslal přípis faráře Farní obce Starokatolické církve pro věřící anglického jazyka v Praze o tom, že žalobce navštěvuje od r. 2012 bohoslužby každou neděli a vyznává křesťanskou víru.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých

politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žalobce uváděl, že splňuje podmínky ust. § 12 b) a 14a) zákona o azylu. Soud

k tomu uvádí, že podmínky ust. § 12 a) zákona o azylu žalobce nesplňuje z toho důvodu, že o žádném aktivnějším politickém názoru či přístupu vůbec nehovořil, argumentaci v tomto smyslu, jak uvedena na str. 8 napadeného rozhodnutí soud považuje za zcela správnou a vyčerpávající. V průběhu jednání soudu sice žalobce uvedl, že rodiče byli členy Národní gardy a v minulosti byla určitá část rodiny pronásledována, ovšem soud konstatuje, že žalobce vůbec nic bližšího nebyl schopen uvést, sdělil, že o tom nic neví, konečně, jednalo se o zcela novou informaci, která v průběhu správního řízení nebyla zmíněna. Soud je proto důvodně přesvědčen, že v případě žalobce ust. § 12 a) naplněno není. Dále se proto soud podrobněji věnoval žalobcově námitce o naplnění podmínek ust. § 12 b) zákona o azylu. Jak uvedeno shora, je žalobce přesvědčen, že naplňuje podmínku důvodných obav z pronásledování z důvodu svého náboženství a vyznání křesťanství, k němuž konvertoval. Správní orgán se s výpovědí žalobce v tomto směru vypořádal tak, že tuto hodnotil jako nevěrohodnou, a to z důvodu různých rozporů a nejasností. Soud připomíná, že žalobce na jednom místě uváděl, že se jednalo o tři misionáře, které pozval na dobu tří dnů do domu rodiny, ovšem v druhém pohovoru již hovoří prakticky v jednotném čísle o jedné osobě, která mu dala na sebe kontakt a pak odešla. Nepravděpodobnou se jeví i událost křtu, kdy žalobce popisoval, že si zvolil otce a matku a byl následně ponořen do bazénku, poté, co se vyzul. V dalším pak soud odkazuje na popis nejasností a rozporů, tak, jak jej podrobně popsal správní orgán na str. 9 a 10 svého rozhodnutí, s tím, že po prostudování správního spisu s těmito skutečnostmi vcelku souhlasí. Soud nespornuje, a to žalobce doložil i vyjádřením výše cit. faráře z Prahy, že žalobce může mít zájem o křesťanskou víru, a to i z důvodů, které žalobce v průběhu správního řízení uváděl. Jeho výpověď o šíření a půjčování materiálů známým a toho, co by mu mohlo hrozit v zemi původu poté, co uváděl, že ho možná prozradil v důsledku mučení známý diplomat, což neví jistě, ale myslí si to, však v této souvislosti nemůže soud jinak, než považovat za ryze hypotetické a nepravděpodobné a přiklání se k závěru správního orgánu, který žalobcovu výpověď označil v tomto směru za nevěrohodnou. K tomu přistupuje konečně i popis návštěvy bezpečnostních orgánů v domě rodičů, jak žalobce popsal v prvním a odlišně v druhém pohovoru a na což seriózně reaguje žalovaný na str. 10 svého rozhodnutí. Konečně, co se týče argumentace žalovaného v tom směru, že žalobce neměl, a to ani po letech, kdy navštěvoval kostel v Thajsku a konečně i zde, základní informace o praktikování víry, soud musel po přezkoumání věci dát žalovanému za pravdu i v tomto bodě. Nelze přehlédnout, že sám žalobce uváděl, že jeho cílem byla Anglie či Německo, do ČR byl vrácen poté, co ze zdejšího území vycestoval po několikadenním pobytu. Poté, co byl do ČR navrácen, však rovněž o mezinárodní ochranu nepožádal, je pravdou, že tak učinil až ve chvíli, kdy mu vcelku bezprostředně hrozila realizace správního vyhoštění ze země. Podobná situace je popsána v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, učiněného pod sp. zn. 4 Azs 129/2005. Na základě všech těchto skutečností je soud přesvědčen, že žádost žalobce byla žalovaným zamítnuta po právu. Podkladové zprávy o situaci v zemi původu žalobce popisují situaci občanů Íránu, kteří vyznávají zcela menšinovou křesťanskou víru, prakticky tak, jak ji shrnul žalovaný na str. 8 a 9 svého rozhodnutí ze dne 14. 10. 2013. Soud je přesvědčen po zhodnocení všech výše uvedených skutečností, že v této souvislosti žalobce azylově relevantnímu

pronásledování vystaven v zemi původu nebyl.

Dále pak soud konstatuje, že podmínky ust. § 13 zákona o azylu, jak shora uvedeny, žalobce nesplňuje, pro vyslovení neexistence důvodů, hodných zvláštního zřetele, ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, měl žalovaný dostatečné podklady, konečně, naplnění podmínek tohoto ustanovení zákona o azylu žalobce nenamítal.

V neposlední řadě žalobce namítal, že do země původu se nemůže vrátit, neboť mu hrozí vážná újma, a to z důvodu jeho nelegálního vycestování a z důvodu jeho náboženství. Žalovaný měl dle jeho přesvědčení přihlédnout v tomto smyslu i k tomu, že v Íránu se o žalobce zajímají bezpečnostní orgány, které několikrát navštívily jeho rodinu a vyptávaly se na místo jeho pobytu. V tomto směru ovšem soud uzavřel, a to v souladu s výše uvedenými skutečnostmi a se závěry žalovaného, že žalobcova výpověď není zcela důvěryhodná a proto nehodnotil ani případnou hrozbu vážné újmy z pohledu žalobcovy výpovědi, ale pouze z faktu, že pro případ návratu žalobce do země původu bude považován za občana Íránu, který nemá v pořádku cestovní doklady a vrací se do vlasti. O těchto situacích vypovídá zpráva – Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z října 2012, která takovou situaci popisuje v tom smyslu, že osoba, která se do Íránu navrácí bez platných cestovních dokladů, by neměla čelit skutečnému nebezpečí perzekuce či špatného zacházení, může být odsouzena k trestu odnětí svobody do tří let, ovšem většinou případně k určitému uložení pokuty. Pokud by taková osoba dříve spáchala trestný čin, bude souzena za tento, nikoliv za nezákonné vycestování. Je možné, že by v případě takového potrestání mohlo být přihlédnuto i k tomu, že k nezákonné vycestování došlo, a to poněkud přísnějším potrestáním. Taková situace však v žádném případě nepopisuje azylově relevantní újmu, která je upravena ust. § 14a) zákona o azylu, v dalším pak soud plně odkazuje na argumentaci žalovaného na str. 13 a 14 rozhodnutí ze dne 14. 10. 2013. Soud je přesvědčen, že v případě žalobce nelze logicky dospět k závěru, že je ohrožen azylově relevantní újmu pro případ návratu do země původu, podmínky ust. § 14a) nejsou naplněny. Podmínky ust. § 14b) zákona o azylu žalobcův případ nesplňuje. Po projednání a přezkoumání věci tak soud neshledal žádnou vadu řízení, ani žádnou nezákonnost, proto žalobu zamítl jako nedůvodnou, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 24. března 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně